

milim glasom in je predramila dečka iz njegovega tužovanja. Tonček se je ozrl in iz početka malce prestrašil. Potegnil je z roko po čelu, si obrisal zasolzele oči, vstal in hotel nekaj izpregovoriti. Toda glas mu je zastal v grlu in zaplakal je še huje.

Gospa je prišla Tončka za roko in ga odpeljala počasi s pokopališča. Videlo se ji je na obrazu, da se ji smili v srce ubogi Tonček. Ta ji je sledil, ne da bi se obotavljal, in le polagoma so se mu toliko ustavile solze, da je povedal tuji gospe svojo nesrečo. Gospa ga je tolažila, naj ne tužuje preveč, češ da bo ljubi Bog že poskrbel tudi zanj.

»Jaz ti hočem nadomestovati mamo,« je rekla visoka gospa in krenila s Tončkom po stranski poti proti bližnji graščini. Stopala sta nekaj časa med gostim drevjem, nato pa izgínila skoz velika grajska vrata.

Nekaj let pozneje. — Gor proti farnemu pokopališču je hitel lahkih korakov vitek, čedno opravljen mladenič. Kakor stopinje brzonože srne so bili urni njegovi koraki, in ni trajalo dolgo, ko je že stal v kotu pokopališča, naslonjen na visok, iz marmorja izklesan spomenik. Mladi čitatelji ste gotovo že uganili, kdo je ta zali mladenič. Iz malega Tončka je zrastel krepak in postaven Anton in je prihitel danes zopet po dolgih letih iz tujine na grob svoje nepozabne matere. Tiho sloni zdaj s klobukom v roki med cipresami. Njegovo oko zre mirno na s cveticami gosto porastlo gomilo in dvojni spomini se porajajo v njegovi duši.

Tukaj je slonel nekoč pred leti kot sirota in bridko je ihtel vsled težke izgube. Videl je takrat v mislih vse gorje, ki ga bo moral prestati na svetu, ne da bi slišal še kdaj tolažilni glas svoje mamice. Žalosti mu je bilo takrat polno srce in z žalostjo se spominja danes tistih trenutkov. — Toda takoj takrat mu je poslala umrla mati pomoč. Kako je že bilo? Da, duša se z veseljem spominja tistega dogodljaja! Kar naenkrat je stala pred njim njegova sedanja dobrotnica, prišla ga je za roko in odpeljala! Nadomestovala mu je v polni meri dobro mamico. Naklonila mu je skrbno vzgojo in temeljito izobrazbo. Ali naj morda še dvomi, da so to uspehi obilnih priprošenj njegove pokojne mamice? — Res, za žalostnimi pridejo veseli spomini!

Pomolil je še iskreno vrli mladenič, nato pa odhitel za pokopališčem proti belemu gradiču.

Na materin grob je sijalo solnce . . .

A. š.

Sv. Nikolaj.

Prišel je v vas k nam —
 veste, kdo?
 Ej, sveti Nikolaj.
 Prinesel nam je —
 veste, kaj?
 Ej, kdo bi znal vse to?

Za njim, za njim
 rožljala sta
 rogatca črna dva,
 a mi molili smo lepo,
 pa nista smela k nam.

Gnjevoš.